

UZ PRIEKŠU !

Ēbreju 12:1-2

Tāpēc tad arī, kur ap mums visapkārt tik liels pulks liecinieku, dosimies ar pacietību mums noliktājā sacīkstē, nolikdami visu smagumu un grēku, kas ap mums tinās un raudzīsimies uz Jēzu, ticības iesācēju un piepildītāju, kas Viņam sagaidāmā prieka vietā krustu ir pacietis, par kaunu nebēdādams, un ir nosēdies Dieva tronim pa labai rokai.

Mīļie draugi Jēzū Kristū!

Kristietim un kristīgam cilvēkam ir tikai viens virziens kurā viņam vajaga iet, proti uz priekšu.

Apustulis Pāvils par sevi rakstīja: **Aizmirdams to, kas aiz manis, stiepdamies pēc tā, kas priekšā, es dzēnos pretim mērķim, goda balvai-Dieva debesu aicinājumam Kristū Jēzū.**

Pāvils raksturoja savu dzīvi kā dzīšanos pretim mērķim. Kas bija viņa mērķis? Viņa mērķis bija dzīvot mūžīgi ar Jēzu Kristu Viņa valstībā un pa ceļam darīt Viņa darbus – pildīt Viņa gribu.

Šodien ir mūsu draudzes pilnsapulce un pilnsapulces dienā labi ir sev atgādināt, kas ir mūsu mērķis kā draudzei. Kas ir mūsu uzdevums. Visskaidrāk mūsu uzdevums ir izteikts Jēzus pavēlē: **Man ir dota visa vara debesīs un virs zemes. Tāpēc eita un darait par mācekļiem visas tautas, tās kristīdami Tēva, Dēla un Svētā Gara vārdā, tās mācīdami turēt visu ko es jums esmu pavēlējis. Un redzi Es esmu pie jums ik dienas līdz pasaules galam.**

Mūsu pirmais un galvenais uzdevums ir sludināt evaņģēliju-prieka vēsti visām tautām. Izplatīt labo vēsti, ka **Tik ļoti Dievs pasauli mīlējis, ka Viņš devis savu vienpiedzimušo Dēlu, lai neviens kas Viņam tic, nepazustu, bet dabūtu mūžīgo dzīvību.** Tas ir mūsu visu uzdevums, gan personīgi, gan kopīgi kā draudzei.

Tas nekādā ziņā nenozīmē ka mums visiem jāklūst par sludinātājiem. Ko tas nozīmē ir, ka katrs no mums dzīvo tā, ka mūsu dzīve ir dzīva liecība Jēzum Kristum.

Es bieži vien atgādinu un atgādināšu atkal šodien, ka Kristus teica: **No tam visi pazīs, ka jūs esat mani mācekļi, ja jums būs mīlestība savā starpā.** Tas ir tas galvenais veids kā liecinām par Kristu. Mūsu ticībai, mūsu ticības apliecināšanai jāizpaužas mīlestībā - mīlestības darbos.

Domājot par to, jāpasvītro šodienas sprediķa tematu- uz priekšu!

Viena no mīlestības īpašībām ir ka tā piedod, aizmirst un iet uz priekšu. Mūsu pamat tekstā ir mudinājums **nolikdami visu smagumu un grēku, kas ap mums tinās.....** Viena lieta, kas bremzē cilvēkus ticības ceļā ir nepiedošana. Tas ir kā milzīgs akmens, kas padara mūsu kājas smagas un ceļu grūtu. Bieži, par daudz bieži esmu dzirdejis no mūsu cilvēkiem-Es viņam vai viņai nekad nepiedošu. Tas ir bēdīgi- jo cilvēks, kurš nepiedod, atsakās no Dieva piedošanas.

Svētajā lūgšanā lūdzam- **Piedodi mums mūsu parādus, kā arī mēs piedodam saviem parādnikiem.** Ja mēs kādam nepiedodam, tad mums nepienākās piedošana no Dieva. Jēzus pavisam skaidri mācīja:

Un, kad jūs stāvat, Dievu lūgdami, tad piedodiet, ja jums kas ir pret kādu, lai arī jūsu Tēvs, kas debesīs, jums piedod jūsu pārkāpumus, bet ja jūs nepiedodiet, tad arī jūsu Tēvs debesīs jūsu pārkāpumus nepiedos.

Tā ir nopietna lieta. Ja mums sirdī ir nepiedošana pret kādu, tad mūsu grēki nav piedoti, un mēs nemaz neesam uz īstā ceļa.

Lai mēs būtu efektīgi savā kalpošanā mums ir jāatkratās no visa, kas nav no Dieva. Mums ir jānoliek visu smagumu un grēku, kas ap mums tinās un savu skatu cieši jātur uz Jēzu Kristu. Kad to darām, tad ar katru dienu pieaugam ticībā, cerībā un mīlestībā. Jo vairāk mūsu skats ir uz Jēzu Kristu, jo efektīgāk mēs izpildām Viņa pavēles.

Kā draudzei- mūsu ceļam jābūt uz priekšu. Ir labi pieminēt pagātni, pateikties Dievam, bet visu laiku mums jāiet uz priekšu. To ne vienmēr ir viegli darīt. Vieglāk ir palikt uz vietas-turēties pie ierastā, jo tur jūtamies ērti un droši. Bet tā nelaime ar to ir, ka tad nekur neejam.

Vairākus gadu atpakaļ, prāvests emeritus Māris Ķirsons jautāja vai mēs esam miets vai koks. Miets tiek iedzīts zemē un viņš tur stāv un ar laiku sapūst. Koks turpretīm visu laiku aug un veidojās un nes augļus .

Dievs vēlās, lai mēs katrs būtu koks, gan kā indivīdi, gan ka draudze.

Ir svarīgi, ka mēs apņemamies visu nodot Dieva rokās un pajauties Viņa prātam. Tā brīnišķīgā lieta ir, ka tas, kas to dara nekad nav vilies. Mūsu pārdomu teksts iesākās ar vārdiem: ***Tāpēc, kur ap mums visapkārt tik liels pulks liecinieku-*** Iepreiešējā nodaļā ir garš saraksts kur ir liecības par to, kā Dievs ir darbojies caur cilvēkiem kas ticējuši – Ābels, Enochs, Noas, Ābrahams, Mozus, Jozua, Dāvids, Samuēls - pravieši. Ticības ceļā neesam viens. Visapkārt – gan Bībelē - gan vēsturē , gan šodienas baznīcās ir liels pulku liecinieku Dieva mīlestības spēkam. Kad mēs to apzināties, tas dod mums spēku iet uz priekšu.

Arī mums ir daudz jo daudz apsolījumu, ko Dievs devis, kas mūs striprina un palīdz. Vienu jau pieminēju: ***Redzi es esmu ar jums ikdienas līdz pasaules galam.*** Mūsu ticības ceļojumā neesam viens. Mūsu draudzes darbībā neesam viens. Mūsu ticības iesācējis un piepildītājs ir ar mums visur un vienmēr.

Vai nu cepam maizītes, pļaujam zālīti, apmeklējam slimniekus, pildam dokumentus, vadām tirdziņus, klājam galdus, spēlējam ērģeles, dziedam ansambļi- nekad neesam viens. Viņš ir ar mums. To apzinoties, mums rodas spēks un mīlestība kalpot.

Svarīgi ir, ka to mēs apzināties . Svarīgi, ka visu darām Dievam par godu.

Lūgšim lai Dievs palīdz katram no mums *atkratīties* no visa , kas Dievu negodina, un ar pacietību piedalīties šajā ticības sacīkstē.

Nobeigsim ar Wesley vārdiem: Pildi Kungs ar savu garu, tu ikvienu dvēseli, Tevī pieaugt lai mēs varam, mieru mantot mūžīgi. Atņem prieku dzīvei lētai, Ticībai tu sākums gals, lai mūs vada gaitā svētā, Tav labā gana balss.

Āmen.